

ΛΕΜΟΝΙΑ ΖΟΥΠΟΥΔΗ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

- ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ (Α.Π.Θ.)
- ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟΣ ΤΙΤΛΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΕΙΔΙΚΕΥΣΗ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΝΟΜΙΚΩΝ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ & ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΟΥ Α.Π.Θ.

Ν. Μελά 3 (Ανθέων & Μαρτίου γωνία) – 54646 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΟΥ (& FAX) : 2310.416.647 – 6977.823.724

E-MAIL : lemoniazoupoudi@yahoo.gr

ΘΕΜΑ : Ο κίνδυνος μετάλλαξης της νομικής θέσης του Οδοντιάτρου-λειτουργού στο βωμό της νέας οικονομικής αντίληψης. *

Από συστάσεως του ελληνικού κράτους, είχε θεσπισθεί και κατοχυρωθεί νομοθετικά ο ρόλος του Οδοντιάτρου ως συλλειτουργού της δημόσιας υγείας, δηλ. του αναγνωρίσθηκε για λόγους ακριβώς δημοσίου συμφέροντος, η ιδιότητα του δημόσιου φορέα για την προστασία και περιφρούρηση της υγείας των πολιτών. Για τους λόγους αυτούς, και η πολιτεία, αναγνωρίζοντας επί σειρά ετών τον θεσμικό ρόλο του Οδοντιάτρου ως κρατικού συμβούλου για την προστασία της δημόσιας υγείας, προσέδωσε στους Οδοντιατρικούς Συλλόγους της χώρας τον χαρακτήρα του Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου. Παράλληλα, ανέθεσε στους Συλλόγους αυτούς, σημαντικές αρμοδιότητες δημόσιας εξουσίας, αναγνωρίζοντας επίσημα την νομική και επιστημονική ικανότητά τους να καθορίζουν αυτοί, για λογαριασμό της πολιτείας, τις προϋποθέσεις και τους όρους υγιούς άσκησης του λειτουργήματος του Οδοντιάτρου, σύμφωνα με τους δεοντολογικούς κανόνες της οδοντιατρικής επιστήμης.

Κατ' αντίθεση με τα παραπάνω, που επί σειρά ετών αποτέλεσαν τον θεμελιακό άξονα αμοιβαίας συνεργασίας και αναγνώρισης εκ μέρους της πολιτείας του θεσμικού ρόλου του Οδοντιάτρου, πρωτίστως ως λειτουργού της υγείας και δευτερευόντως ως επαγγελματία, αιφνιδίως η πολιτεία, υπό την πίεση της νέας οικονομικής αντίληψης που διέπει την Ευρωπαϊκή Ένωση, μετάλλαξε τον Οδοντίατρο-λειτουργό σε φορέα επιχειρηματικής δραστηριότητας, δηλ. σε επιχείρηση. Έτσι, απογύμνωσε τον από αρχαιοτάτων χρόνων ρόλο του ως λειτουργού και φορέα προστασίας της δημόσιας υγείας, περιορίζοντάς τον σε ένα ρόλο αμιγώς οικονομικό και κερδοσκοπικό. Υπό το πρίσμα αυτό, της μονόφθαλμης και

μονομερούς αντιμετώπισης του διφυούς χαρακτήρα του Οδοντιάτρου, στράφηκε διοικητικά και δικαστικά, μέσω της Επιτροπής Ανταγωνισμού του Υπουργείου Οικονομικών, εναντίον των συλλογικών οργάνων των Οδοντιάτρων, αμφισβητώντας για πρώτη φορά την αρμοδιότητά τους να καθορίζουν τα ελάχιστα όρια αμοιβής των παρεχόμενων οδοντιατρικών υπηρεσιών.

Με την αντιπαράθεση αυτή, πιστοποιήθηκε ότι η πολιτεία άρχισε πλέον να αντιμετωπίζει τον Οδοντίατρο με στυγνά, ήτοι απαξιωτικά οικονομικά κριτήρια, υποβαθμίζοντας όχι μόνον τον ρόλο του ως φορέα προστασίας της δημόσιας υγείας αλλά την ίδια την εικόνα του κοινωνικού κράτους, που η πολιτεία επί σειρά ετών είχε οικοδομήσει και είχαν αποδεχθεί συνειδητά τα μέλη της ελληνικής κοινωνίας.

Δυστυχώς, οι κανόνες της αγοράς και η προστασία της δημόσιας υγείας είναι έννοιες ασύμβατες και ανταγωνιστικές. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, κατέστη αναγκαία από την πολιτεία η σύσταση και λειτουργία των Οδοντιατρικών Συλλόγων, οι οποίοι ως δημόσιοι θεσμοί ηθικής, επιστημονικής και επαγγελματικής συγκρότησης, επιτελούν, για λογαριασμό της πολιτείας, σημαντικό ρόλο στην προστασία της δημόσιας υγείας. Στην αρμοδιότητά τους, είναι λογικό να ανήκει η διαμόρφωση και διασφάλιση των ιδανικών συνθηκών αυξημένης ποιότητας παροχής οδοντιατρικών υπηρεσιών, μεταξύ αυτών, βεβαίως, και ο καθορισμός των οικονομικών στοιχείων, τα οποία επηρεάζουν την υγιή άσκηση της οδοντιατρικής επιστήμης. Διότι, η ανεξέλεγκτη και χωρίς προϋποθέσεις άσκηση της οδοντιατρικής επιστήμης, με αποκλειστικό γνώμονα τη μείωση του οικονομικού κόστους, θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια σε εικόνες τριτοκοσμικών χωρών, οι οποίες αποτελούν βάνουσα προσβολή του πολιτισμού μας και βεβαίως του πολιτισμού των οδοντιάτρων της χώρας.

Ο κλάδος των Οδοντιάτρων αποτελεί επιστημονικό κλάδο υψηλής αναγνωρισιμότητας, δυναμικό και διαρκώς εξελισσόμενο. Είναι άδικο και προσβλητικό να θεωρείται ότι ο Οδοντίατρος ενδιαφέρεται μονομερώς για τη διασφάλιση μόνον του ελάχιστου απαιτούμενου λειτουργικού κόστους, όταν η διασφάλιση αυτή αποτελεί **προϋπόθεση** για την υγιή άσκηση του λειτουργήματός του. Αρμόδιοι, εξάλλου, να διαψεύσουν ή επιβεβαιώσουν αυτήν την απροσδόκητη μομφή, αποτελούν οι ίδιοι ασθενείς που είναι και αποδέκτες των οδοντιατρικών υπηρεσιών και οι οποίοι λειτουργούν ως ευαίσθητος κοινωνικός παλμογράφος, καταγράφοντας και εκτιμώντας με αδιάψευστη ακρίβεια την αληθινή πραγματικότητα και όχι οι οικονομικοί τεχνοκράτες, θιασώτες του ελεύθερου (=αδίστακτου) ανταγωνισμού. Διότι, αλλοίμονο εάν μετά από τόσους αγώνες ετών αναβάθμισης του κοινωνικού επιπέδου, η ανθρωπότητα επαίρεται, υπό την ιδιότητα

πλέον της σύγχρονης κοινωνίας, για μια τέτοια οικονομική αντίληψη, η οποία στερείται στοιχειώδους κοινωνικής ευαισθησίας στο όνομα του επιδιωκόμενου κέρδους. Η ιστορική μνήμη φαίνεται ότι έχασε την ικανότητά της να θυμάται τους αγώνες που δόθηκαν για μια καλύτερη ποιότητα ζωής.

Υπό τα παραπάνω εκτεθέντα, είναι βεβαίως κατανοητή η οικονομική θεώρηση των πραγμάτων, είναι όμως παντελώς ασύγγνωστη απέναντι στην ιστορική μνήμη και εξελικτική διαδρομή της κοινωνίας, δεδομένου ότι, οι αρχές δεοντολογίας της οδοντιατρικής επιστήμης και συνακόλουθα του Οδοντιατρικού Συλλόγου, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο συμβιβασμού με την προστασία της υγείας των ασθενών-πολιτών. Ο γιατρός από τη φύση του λειτουργημάτος του είναι ο φυσικός θεματοφύλακας των δικαίων του ασθενούς και υποχρεωτικά ταγμένος στο πλευρό του. Κάθε αντίθετη λογική οικονομικής δήθεν προστασίας του ασθενούς, γίνεται εκ του πονηρού και υποκρύπτει την εξυπηρέτηση συμφερόντων ξένων προς τον ασθενή. Η αλήθεια αυτή θα πρέπει να γίνει αμέσως κατανοητή. Πρόκειται για ανοίκεια και άνομη, δηλ. ανήθικη, επίθεση κατά των Οδοντιάτρων, διότι η επίθεση αυτή εμπεριέχει όλα εκείνα τα στοιχεία της υποκρυπτόμενης αναίρεσης των ανθρωπιστικών και δεοντολογικών αρχών άσκησης της Οδοντιατρικής επιστήμης με φαινομενολογικώς υγιή επιχειρήματα. Διότι, το έργο του Οδοντιάτρου δεν είναι μόνο ένα επάγγελμα, είναι και κοινωνική αποστολή, δηλ. δημόσιο λειτούργημα, διότι εντάσσεται από το Νόμο στο σύστημα περιφρούρησης, δηλ. προστασίας της δημόσιας υγείας, το οποίο τον υποχρεώνει να ασκεί αξιοπρεπώς το λειτούργημά του και να λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα, ανεξαρτήτως οικονομικού κόστους, για την προστασία της υγείας των ασθενών του. Η ιδιότητα αυτή του Οδοντιάτρου νομιμοποιεί κοινωνικά το θεσμικό του όργανο, τον Οδοντιατρικό Σύλλογο, να διαμορφώνει ελάχιστα όρια αμοιβής για παρεχόμενη οδοντιατρική εργασία, εφόσον, για την εκπλήρωσή της, απαιτείται συγκεκριμένο οικονομικό κόστος.

Ο Οδοντίατρος σήμερα, κινδυνεύει να παρασυρθεί σε μια δίνη, παλινδρομώντας μεταξύ, αφενός της προστασίας της υγείας που αποτελεί μέλημα και υποχρέωσή του και αφετέρου των οικονομικών δεδομένων που διασφαλίζουν τις ελάχιστες συνθήκες παροχής υγειονομικής προστασίας.

Οι γρίφοι δικαίου μεταξύ οικονομικών και δεοντολογικών συγκρούσεων, δεν θα πρέπει αλλά ούτε και λύονται σαν γόρδιοι δεσμοί. Αντιθέτως επιβάλλεται, για λόγους νομιμότητας και κοινωνικής δικαιοσύνης, να ξεμπλέκονται με προσοχή, χάρη σε σταθμίσεις και αναγωγές σε διαχρονικές θεμελιακές αξίες, που διέπουν το σύγχρονο πολιτισμό μας.

* Η ανωτέρω εισήγηση, παρουσιάστηκε κατά την Γενική Συνέλευση, που πραγματοποιήθηκε στις ...-...-2009 στο Συνεδριακό Κέντρο «Ι. Βελλίδης».